

MỞ RỘNG CỬA CHO ĐỨC CHÚA KITÔ

Đối lại Tình Yêu THIÊN CHÚA - mặc xác phàm nơi Hải Nhi GIÊSU - con người cần phải đi đến cuộc gặp gỡ với con tim tràn đầy, cần phòng vì đức bác ái. Ơn gọi tận hiến là lời mời gọi từ Tình Yêu vô biên và nhân hậu khôn lường của THIÊN CHÚA. Và lời mời gọi chờ đợi con người đáp trả bằng tình yêu tín trung vẹn toàn, không so đo tính toán. Sau đây là chứng từ ơn gọi của một nam tu sĩ người Ý dòng Phanxicô Đức Mẹ Vô Nhiễm. Tu huynh Phan-Sinh viết.

Tôi chào đời cách đây 33 năm trong tháng 5 vào một ngày mà nơi thành phố Frigento thuộc tỉnh Avellino (Nam Ý) chúng tôi cử hành lễ Đức Mẹ Chỉ Bảo Đàng Lành.

Trong 6 năm đầu đời của tuổi thơ, tôi sống trong khung cảnh một đại gia đình "rộng mở" theo truyền thống Ý - khác xa với khung cảnh gia đình "thu hẹp" bây giờ. Vào thời kỳ ấy, đại gia đình gồm có ông bà, cha mẹ và anh chị em. Vì có

sự hiện diện của Ông Bà nên căn nhà "từ đường" luôn có sự lui tới của cô-bác cậu-dì và anh chị em họ hàng. Tôi đặc biệt yêu mến Bà Nội, một tín hữu Công Giáo vô cùng đạo đức. Bà Nội có lòng sùng kính cách riêng Đức Mẹ MARIA và thánh Phanxicô thành Assisi. Các câu chuyện lành thánh Nội kể thật hấp dẫn thu hút đối với con tim bén nhạy của tuổi thơ trong trắng.

Thời kỳ tiểu học tôi học nơi trường Công Giáo do các Nữ Tu điều khiển. Các Nữ Tu thuộc Hội dòng do Mẹ Maria Teresa Spinelli (1789-1850) người Ý thành lập.

Tôi nhớ rõ ngày Bà Nội qua đời lúc tôi còn là chú bé tiểu học. Lần đầu tiên tôi chạm trán với cái chết và những đau buồn do cái chết mang lại. Thật thế, tôi thương Nội vô cùng. Chính Nội giáo dục tôi trong Đức Tin Công Giáo, gieo vào lòng tôi gốc rễ Kitô của lòng sùng kính Đức Mẹ MARIA. Gốc rễ Kitô này một ngày kia đâm hoa kết trái vào thời điểm bất ngờ nhất.

Chẳng may thời gian trước khi tôi kết thúc bậc tiểu học, Cha Mẹ tôi vì lý do tài chánh eo hẹp buộc lòng chuyển tôi sang trường công lập gần nhà. Tôi bỗng rơi vào thực tại mà tôi không hề biết đến trước đó. Nhưng thực tại này lại có sức thu hút quyến rũ khiến tôi bị hư đốn! Năm lớp 5 cũng là năm tôi rước lễ và xưng tội lần đầu. Xưng tội lần đầu và cũng là lần cuối. Bởi vì - năm sau đó - tôi theo khóa giáo lý nơi giáo xứ để chuẩn bị lãnh bí tích Thêm Sức. Cùng với hai đứa bạn cùng tuổi, chúng tôi theo khóa giáo lý. Thật ra, chúng tôi chỉ đến lớp để phá rối chứ không phải để học! Chúng tôi ngỗ nghịch đến độ bị dời sang năm sau đó mới được lãnh phép Thêm Sức. Hình phạt này khiến tôi sợ hãi, không thêm lãnh bí tích Thêm Sức cũng như bỏ hẳn chuyện đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ, rước lễ và xưng tội. Tôi bỏ Đạo hoàn toàn.

Năm 14 tuổi, tôi đi theo nhóm du đảng và nếm mùi xì-ke ma-túy. Trong cái tuổi dậy-thì phản loạn ấy tôi ngu dần bị mê-hoặc bởi các ý thức hệ chính trị đủ loại: từ chủ nghĩa xã-hội cộng-sản đến chủ nghĩa xã-hội quốc-gia quá khích. Tôi ngụp lặn trong bầu khí tuổi trẻ vô-thần vô-luân tràn đầy bạo lực.

Trên chặng đường âm-u tăm-tối này tôi tiến đến số tuổi 29. Đây cũng là lúc tôi quyết định thay đổi chỗ ở sau bao lần dấn dứ bất chính với một phụ nữ. Tôi thuê căn nhà nằm ngoài vòng đai thành phố Roma, thủ đô nước Ý.

Khoảng cách và sự yên tĩnh giúp tôi tìm được chút ít an bình và tránh xa cái bầu khí ô-nhiễm vô-luân tôi từng hít thở. Giờ đây trong khung cảnh vắng lặng vào những giờ rỗi rảnh tôi chăm chỉ đọc Phúc Âm. Qua từng trang sách Phúc Âm tôi hân hoan khám phá ra sức mạnh thần linh và khuôn mặt dấu ái của Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Tôi bắt đầu cầu nguyện. Suốt thời gian trước đó, tôi từng đọc đủ loại sách tu đức, nhưng Đức Chúa GIÊSU KITÔ và Phúc Âm của Ngài thì tôi bỏ rơi từ cái năm mà tôi bị hoán không được lãnh bí tích Thêm Sức!

Sách Phúc Âm Đức Chúa GIÊSU KITÔ mang lại cho tôi một khám phá đích thật, bởi vì, nơi Phúc Âm tôi tìm được sức mạnh và hiệu năng. Tôi cảm nhận Lời Chúa sống động trong tôi. Tuy nhiên, việc tôi đến gần Đức Chúa GIÊSU KITÔ chưa đồng nghĩa với việc tôi trở về với Giáo Hội Công Giáo, trở lại với nhà thờ lãnh nhận các Bí Tích. Tôi tiến bước từ từ.

Tôi kiếm được việc làm tốt và phải di chuyển chỗ ở đến thủ đô Amsterdam một thành phố ăn chơi trụy lạc của đất nước Hòa-Lan. Cùng thời gian này tôi lại quen biết một thanh nữ. Đáng lý tôi phải đi Amsterdam vào tháng Giêng năm ấy, nhưng cuộc tình mới chớm nở khiến tôi thay đổi ý định. Cùng với người yêu, chúng tôi tìm kiếm một việc làm khác. Mọi sự xem ra trôi chảy cách dễ dàng và thật hạnh phúc!

Cho đến một buổi sáng Chúa Nhật khi thức giấc tôi tình cờ mở máy Truyền Hình. Đúng vào lúc Đài Truyền Hình Ý đang trực tiếp truyền đi Thánh Lễ đăng quang của Đức Thánh Cha Biển Đức XVI! Đó là Chúa Nhật 24-4-2005! Tôi chăm chú theo dõi bài giảng của Đức Tân Giáo Hoàng và thật sự xúc động khi nghe ngài mời gọi:

- Hãy mở rộng cửa đón tiếp Đức Chúa KITÔ.

Tôi tức khắc quyết định đáp lời mời gọi mở rộng cửa đón tiếp Đức Chúa GIÊSU KITÔ bằng cách khởi đầu sống khiết tịnh, một nhân đức mà tôi chưa hề thực thi cách nghiêm chỉnh có ý thức.

Vồn vẹn vài ngày sau biến cố đáng ghi nhớ ấy, tôi đến nhà thờ lãnh bí tích Giải Tội. Và rồi chưa đầy một tuần, khó khăn căng thẳng dồn dập xuất hiện. Người phụ nữ tôi yêu ra điều kiện:

- Hoặc là anh chọn con đường nên thánh một mình hoặc là anh tiếp tục chung sống với em như trước khi xảy ra cuộc "hoán cải"!

Không biết xử sự và trả lời nàng như thế nào, tôi bèn lặng lẽ lấy một ít vật dụng bỏ vào cái xách cùng với máy chụp hình và bước ra khỏi nhà trong nước mắt!

Ngồi một mình trên xe tôi bắt đầu gọi điện thoại cho một số bạn hữu từng sống Đạo đang hoang để hỏi ý kiến và xin lời khuyên. Nhưng không số điện thoại nào gọi được cả! Tôi đành lái xe đi lang thang. Bỗng có tiếng nói nhiệm màu vang lên trong đầu:

- Nếu con từng ước muốn chụp hình các nơi chốn có liên hệ đến thánh Phanxicô thành Assisi thì tại sao con không bắt đầu chụp hình thánh đường và Tu Viện Phanxicô ở La Verna thuộc tỉnh Toscana ở miền Trung Bắc nước Ý?

Tôi thực hiện ngay ý định.

Tôi lái xe trực chỉ Tu Viện Phanxicô La Verna và đến nơi lúc 6 giờ rưỡi chiều. Thật may, bởi vì Tu Viện đóng cửa vào lúc 7 giờ. Tôi xin được một phòng trọ qua đêm. Bước vào phòng, một niềm an bình tràn ngập tâm hồn. Mọi xô xao giao động xảy ra vào ban chiều giờ đây tan biến. Tôi ở lại La Verna trong vòng 3 ngày. Đúng là 3 ngày tràn ngập phúc lành.

Tôi trở lại Roma với con tim hoàn toàn đổi mới. Một thời gian ngắn sau đó, vị hôn thê quyết định chia tay tôi. Nàng nói:

- Chắc chắn giờ đây anh không còn nghĩ đến chuyện tiến đến hôn nhân nữa!

Thế là chuyện hứa hôn của chúng tôi coi như chấm dứt!

Từ đó tôi nghiêm chỉnh sống Đạo. Sống Đạo chân thành. Ngày 2-8-2005 tôi đến Assisi để tham dự buổi cử hành "Tha Thứ - Perdono" theo truyền thống Phan-sinh. Đến giữa tháng 9 cùng năm tôi quen biết một Linh Mục thuộc dòng Phanxicô Đức Mẹ Vô Nhiễm. Tôi tỏ bày với ngài ước muốn làm một cuộc tĩnh tâm vài ngày. Cha vui vẻ mời tôi đến Tu Viện của ngài. Tôi đến và ở lại Tu Viện trong vòng một tuần lễ. Sau đó tôi còn trở lại Tu Viện và làm cuộc tĩnh tâm lâu hơn, kéo dài 40 ngày.

Sau lần tĩnh tâm này tôi biết rõ mình phải làm gì. Hay nói đúng hơn, THIÊN CHÚA vạch cho tôi con đường phải theo. Tôi vui vẻ đáp lại tiếng Chúa. Tôi thu xếp một sự, giả từ TẤT CẢ và gia nhập Tu Viện ngày 31-12-2005 với tuổi đời 31.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Một năm thử rồi một năm tập và tuyên khấn lần đầu vào năm 33 tuổi. Khi viết lên chứng từ ơn gọi này, lòng tôi tràn ngập tâm tình cảm tạ THIÊN CHÚA và Đức Nữ Trinh Vô Nhiễm Rất Thánh MARIA.

... Thời bấy giờ - sấm ngôn của Đức Chúa - Ta sẽ là THIÊN CHÚA của tất cả các thị tộc Israel, và chúng sẽ là dân Ta. Đức Chúa phán thế này: Đám dân thoát cảnh gươm đao đã được ân nghĩa trong sa mạc, đó là Israel trên đường về chốn nghỉ ngơi. Từ xa Đức Chúa đã hiện ra với tôi: "Ta đã yêu ngươi bằng mối tình muôn thưở, nên Ta vẫn dành cho ngươi lòng xót thương" (Giêrêmia 31,1-3).

("Il Settimanale di Padre Pio", Anno VII, n.1, 6 Gennaio 2008, trang 21-23)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt